

Zá

RAČ

ŇA

MEDAILLA

ZÁZRAČNÁ MEDAILA

Neпоškornenej Danny Márie

1948

Vytlačila kníhtlačiareň „Grafia“ v Banskej Bystrici.

Nihil obstat.

Neosolii 29. novembris 1948.

Msg. Ivannes Javorka,
dioec. censor.

Nr. 2851/1948.

Imprimatur.

Neosolii 29. novembris 1948.

† Andreas m. p.
Episcopus.

L. S.

Zázračná medaila Nepoškvrnenej Panny Márie

Viera nás učí, že všetci prichádzame na svet poškvrnení dedičným hriechom. Dedičný hriech spadá na nás hneď pri našom počatí. V tom okamihu, ako začíname jestvovať, sme hriechom poškvrnení.

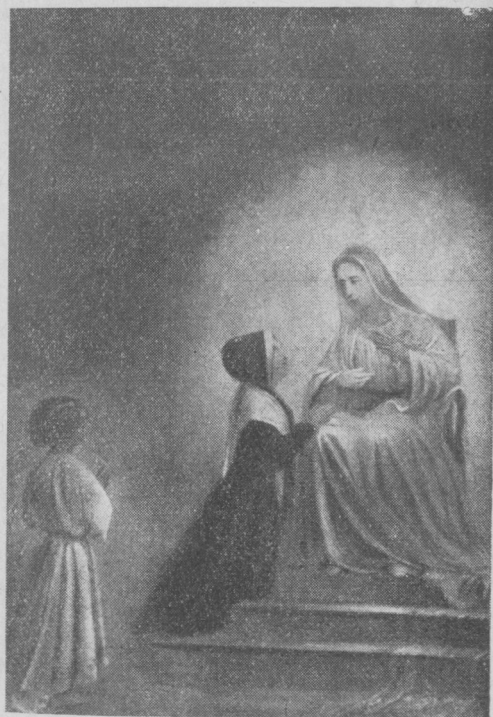
Jedinou výnimkou v ľudskom pokolení je Panna Mária. Predurčená súc za Matku Syna Božieho, zvláštnou milosťou bola vyňatá z kliatby dedičného hriechu, a zo všetkých ľudí ona jediná bola počatá bez hriechu. Jej prečistá duša nikdy nebola ani dotknutá osobným, alebo dedičným hriechom. To je jej zvláštne privilegium.

Keď si však niektorí ľudia Pannu Máriu vždy menej vážili, ba ju aj urážali a jej Nepoškvrnené počatie popierali, sv. Cirkev musela vystúpiť na obranu cti svojej nebeskej Matky. Biskupi, plní sv. nadšenia, ponáhľali sa vtedy do Ríma, aby 8. decembra 1854 boli

prítomní na slávnostnom prehlásení tej, vždy všeobecne uznávanej pravdy, že Panna Mária je bez dedičného hriechu počatá. Od tej chvíle nikto viac nesmie Pannu Máriu beztrestne urážať, popieraním jej Nepoškvrneneho počatia. Kto by to činil, odporoval by samemu P. Bohu, ktorý rozhodnutím svojej sv. Cirkvi nám to k vereniu predložil.

Panna Mária sama chcela pripraviť srdcia ľudí na ten deň, keď bude vyhlásený článok viery o jej Nepoškvrnenom počatí. O tom nás chce poučiť táto knižočka a zároveň budí dôveru, lásku a úctu voči Nepoškvrnenej.

V roku 1830, zjavila sa Panna Mária viac ráz svojej vernej služobnici, milosrdnej sestre Kataríne Labouré. Sestra Katarína Labouré narodila sa 2. mája 1806 vo francúzskej osade Fain-Les-Moutiers. Bola deviatym dieťaťom zbožnej sedliackej rodiny. Keď mala deväť rokov, odumrela ju matka. Jej vnímavá detská duša pocítila, že bez matky je život pustý. Preto, opustená zemskou matkou, obrátila sa k Matke nebeskej. Doma v izbe objala sochu Panny Márie a povedala: „Odteraz buď ty mojou matkou!“ Panna Mária vzala to na vedomie a materínsky sa starala o dospievajúcu Katarínu. 24. ročná vstúpila do Spoločnosti Dcér Lásky; stala sa milosrdnou sestrou sv. Vincenta z Pauly. V mater-

Dóverný rozhovor Nepoškvrnenej Panny
so sv. Katarínou Labouré pri 1. zjavení 18. VII. 1830.

skom dome milosrdných sestier bola žiarivým vzorom pre všetky spolusestry svojim tichým, zbožným chovaním. Zvlášť dojímavou bola jej detinská láska k Panne Márii. Snažila sa ju vo všetkom nasledovať a v srdci prechovávala vrúcnu túžbu, aby sa jej Panna Mária zjavila aspoň raz v živote. O tú milosť stále a neúnavne prosila modlitbami a obetami. Kde sú modlitby vrúcne a vytrvalé, tam vyslyšanie nevystane. Tak tomu bolo aj u sv. Kataríny.

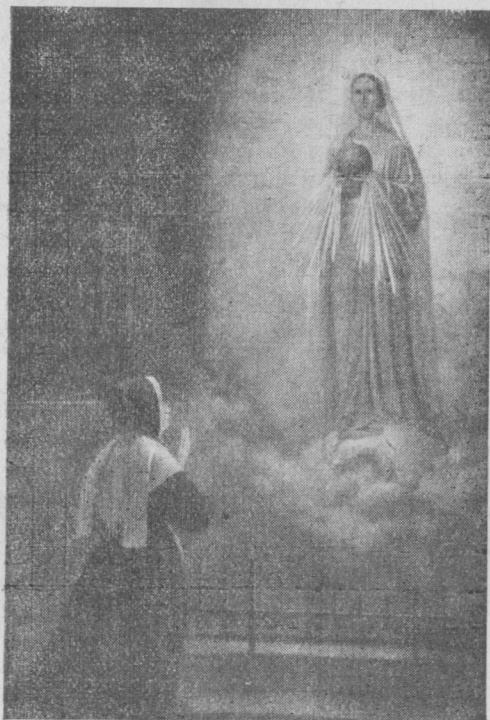
V predvečer sviatku sv. Vincenta 18. júla roku 1830, išla Katarína s ostatnými spolusestrami spokojne spať. Krátko pred polnocou sa náhle prebudila. Zdalo sa jej, že počula tri razy zavolať svoje meno. Poodhrnula záclonu svojej postele, odkiaľ začula volanie. Zazrela tam stáť dieťa neobyčajnej, nadzemskej krásy, ktoré jej zakývalo a povedalo:

„Poď za mnou do kaplnky, presvätá Panna tam čaká na teba!“

„Ako?, veď ma sestry zbadajú!“ myslí si Katarína. „Nič sa neboj“, hovorí dieťa, ako by čítalo jej myšlienky. „Je pol dvanástej, všetky spia, len poď, ja ťa počkám.“ Katarína sa rýchle obliekla a išla za dieťaťom, v ktorom spoznala svojho anjela strážcu. Z postavy anjela vychádzala toľká žiara, že osvetľovala všetko naokolo. Keď došli ku

zavoreným dverám kaplnky, tie sa ihneď roztvorily dokorán, len čo sa ich anjel dotkol. Kaplnka bola celá v záplave svetla. Horely všetky lampy a sviece. Anjel priviedol Katarínu až k oltáru. Práve chcela usporiadať svoje myšlienky, keď jej zavolať: „Tu je presvätá Panna!“ Katarína vidí vznešenú paniu, ako prechádza vedľa oltára a sadá si na stolicu pred oltárom. Neverila svojim očiam, myslela, že ju zrak klame, preto sa ani nepohla z miesta. Anjel však znova volal: „Hľa, tu je presvätá Panna!“ Ale ona ešte pochybovala. No, keď ju upomenul po tretí raz, Katarína sa rozbehla k najsv. Panne. Blažene si klakla pred ňu a sopäté ruky položila jej dôverne na kolená. Panna Mária privítala ju láskavým pohľadom a začala sa s ňou milo shovárať. Sdelila jej isté tajomstvá, ktoré sa týkali jednak Kataríny samej, potom Spoločnosti Dcér Lásky i celej Francie. Spomenula, vlastne predpovedala aj mnohé smutné udalosti, pri čom ukázala na oltár, hovoriac: „Pozri na oltár, sem príjdi v každej úzkosti! Tu je vždy Ochrana Božia. Tu vždy nájdeš milosť i útechu, kedykoľvek ju len budeš potrebovať. „Na to sv. Panna vstala, s úsmevom sa rozlúčila s Katarínou a odišla ticho, ako keď zore zhasnú.

Keď sa Katarína spamätala, videla, že an-

Sv. Katarína Labouré pri 2. zjavení Panny Márie
27. novembra 1830.

jel na ňu čaká. Keď sa im pohľady stretly, povedal: „Odišla.“ A kývnul rukou, aby šla za ním. Zaviedol ju nazpät do spálne a zmizol.

Katarína začula odbit 2 hodiny po polnoci. Lahla si, no, do rána už oka nezažmúrila. Myslela na radostné stretnutie s Pannou Máriou a opájala sa šťastím, ktoré sa jej dostalo.

O zjavení nepovadala nikomu, iba svojmu spovedníkovi.

* * *

Po prvom zjavení túžba sv. Kataríny po Panne Márii nielen že sa neutišila, ale ešte viac vzplanula. Znovu túžila po videní Panny Márie a verila, že Ona iste splní jej túžbu. A naozaj, tušenie ju nesklamalo.

Druhé zjavenie opisuje sv. Katarína takto: „27. novembra o pol šiestej večer, pri rozjímaní, v hlbokom tichu, zrazu som začula šum hodvábneho rúcha od zábradlia na ľavej strane kaplnky. Pochliadnúc hore, videla som pred sebou najsv. Pannu. Stála na pologuli, z ktorej som videla iba polovicu. Jej snehobiele rúcho žiarilo ružovou farbcu rannej zory. Na hlave mala krajkám podobnú ozdobu, ktorá zvoľna splývala dolu po vlasoch. Nad ňou mala dlhý, biely závoj, ktorý siahahal až po zem.

Vo výške pásu držala menšiu gufu. Hľade-

la k nebesiam a dotiaľ, kým guľu obetovala. Bohu, jej tvár sa stávala stále jasnejšou. Nie je možno opísať, aká okúzľujúca a úchvatne krásna bola.

Na jej prstoch skvely sa prstene, zdobené drahými kameňmi. Z nich vychádzala taká osľňujúca žiara, že sv. Panna skvela sa celá v záplave svetla. Na každom prste mala tri prstene a na nich po tri drahé kamene: spodný bol najväčší, stredný menší a vrchný najmenší. Ich lesk vzrastal s veľkosťou.

Kým som ju celkou svojou bytosťou vnímala a pozorovala, uprela na mňa svoj milý zrak a riekla:

„Guľa, ktorú vidíš, znázorňuje svet a každého človeka zvlášť.“ Oslňujúca krása a žiara vzbudila vo mne nevysvetliteľný, blažený pocit. Sv. Panna pokračovala: „Lúče označujú milosti, ktoré dávam tým, čo o ne prosia.“ Porozumela som, že jej milosrdné srdce sa teší keď nám môže pomáhať. Vďačne rozdáva svoje milosti, keď sa k nej o ne utiekame. V tejto chvíli utvoril sa okolo zjavenia, akoby oválny rámeč, ktorý v polkruhu siahľal okolo hlavy až k jej rukám. V ovále skvely sa zlatými písmenami tieto slová: „Ó, bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame.“

Nato zasa nastala na obraze premena. Z rúk

Dňa 27. novembra 1830 vidí sv. Katarína
prvú stranu Zázračnej medaily.

sv. Panny zmizla malá guľa. Potom svoje ramená ľahodne spustila a rozostrela tak, ako ju vidieť na medaile. Drahými kameňmi zdobené prstene aj teraz vysielaly čaročarú žiaru na jej podnož, na zem. Vtom znovu zaznel jej hlas: „Podľa tohto vzoru daj zhotoviť medailu. Všetci, ktorí ju budú nosiť, obsiahnú veľké milosti. Ktorí ju budú nosiť s dôverou, dostanú prehojné milosti.“ Udivená som zbadala, že niektoré drahokamy na prstoch sv. Panny nevysielajú jagavé lúče. Nebeský hlas mi však záhadu vysvetlil: „Drahokamy, ktoré nevydávajú žiaru, označujú tie milosti, o ktoré ľudia zabúdajú prosiť.“ Obraz sa obrátil a ukázala sa druhá strana medaily. Uprostred stálo veľké písmeno M, nad ním zo žrdky — hornými koncami písmena prepletenej — vyčnieval kríž. Pod monogramom som videla dve srdcia. Prvé bolo ovenčené trním, druhé prebodnuté mečom. O chvíľku zjavenie zmizlo.“

V decembri roku 1830 sa ešte raz zjavila Panna Mária Kataríne a pri tom jej povedala: „Odteraz ma už nebudeš vidieť, len môj hlas bude k tebe hovorievať.“ Sv. Katarína dostala od sv. Panny pokyny, aby všetko, čo videla a počula, oznámila spovedníkovi, žeby sa on postaral o zhotovenie a rozšírenie záračnej medaily.

ROZŠÍRENIE ZÁZRAČNEJ MEDAILY.

Vtedy bol spovedníkom milosrdných sestier učený a zbožný kňaz Misijskej spoločnosti sv. Vincenta, P. Aladel. Keď mu Katarína všetko rozpovedala, napomenul ju, aby sa vôbec nezaoberala s takými myšlienkami Slovom: neveril jej. Za 2 roky nechal ju takto čakať. Medzitým Panna Mária povzbudzovala Katarínu pri modlitbách a rozjímavosti, aby na medailu nezabúdala, aby ju čím skôr zhotovili a rozširovali. Keď sa žalovala nebeskej Matke, že jej spovedník P. Aladel nechce veriť, Panna Mária povedala: „Buď spokojná, príde čas, keď urobí, čo si žiadam.“

Po dlhom skúmaní Kataríny a jej videnia sa P. Aladel rozhodol, že nebude ďalej odporovať naliehavej žiadosti sestry Kataríny, ba želaniu samej Matky Božej, ale že mu vyhoví.

Prvé jeho kroky smerovali k cirkevnej vrchnosti, ktorá musela celú vec preskúmať, či neide o nejaký klam, blud, alebo poveru. Až potom bolo možno prikrčiť k zhotoveniu medaily.

P. Aladel odobral sa teda k parížskemu arcibiskupovi a predniesol mu celú vec. Arcibiskup zvolal poradu, ustanovil vyšetro-

Druhá strana Zázračnej medaily pri zjavení
27. novembra 1830.

júcu komisiu, ktorá po dlhšom skúmaní prehlásila;

1. O tom, že sa Panna Mária zjavila spomenutej milosrdnej sestre, nemožno rozumne pochybovať; jej videnie nebolo ani snom ani nijakým preludom;

2. Ku sdeleniu videnia nevedie spomenutú sestru ani márnomyseľnosť, ani samoláska, ani ctibažnosť, ani nejaký hmotný záujem;

3. Medailu možno dať raziť a rozširovať.

Keď sa prvé medaily zhotovily, sám arcibiskup si z nich vzal a začal s prípadu na prípad skúmať, či sa prisľúbenie Panny Márie naozaj splní. Naskytla sa mu ihneď vhodná príležitosť.

Istý bývalý biskup (De Pradt), ktorý cez revolúciu bol odpadol od pravej viery, ležal na smrteľnej posteli. Jeho priatelia sa všemožne usilovali o jeho obrátenie. No, on tvrdodjšijne odporoval a nechcel ani počuť o kajani. Arcibiskup vzal zázračnú medailu a odporúčajúc odpadlíka do ochrany Panny Márie, vybral sa k nemu. Keď mu oznámili, že ho arcibiskup prišiel navštíviť, nechcel ho k sebe vôbec pripustiť. Arcibiskup sa musel vzdialiť s nevybavenou vecou. Nestrácal však dôveru. Pevne veril, že Panna Mária zakročí — a prosil ju o to slovami, ktoré nám sama oznámila: „Ó, Mária, bez hriechu

počatá oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame." Ako sa arcibiskup vzdialil — zmocnila sa chorého odpadlika nevysvetliteľná úzkosť. Hneď prosil, aby arcibiskupa rýchle zavolali nazpät. Keď prišiel, chorý bol už celkom premenený. Otvorene uznával svoje viny, odvolával svoje poblúdenie a prehlásil, že chce všetko napraviť. Skrúšene sa vyspovedal a za krátko potom zomrel, smierený s Bohom.

Toto bol prvý zázrak, ktorý sa stal prostredníctvom zázračnej medaily. Po ňom čoskoro hlásili arcibiskupovi druhý, tretí; počet zázračných obrátení, uzdravení so dňa na deň rástol. Zázračná medaila sa rýchle rozšírila nielen v Paríži, vo Francúzsku, ale za krátky čas ju poznali v celej Európe, ba aj v ostatných svetadieloch.

Misionári a sestry misionárky brali medailu sebou za more a tam ju horlive rozširovali. Nosili ju nielen chudobní, ale aj bohatí, nielen nevedomí, ale aj učení — slovom: dostala sa do všetkých vrstiev ľudu. Ešte aj bezbožní revolucionárski vojaci prichádzali k sestričkám a žiadali o medailu. S dôverou a s radostnou ochotou ju brali do boja a potom po návrate vedeli veľa rozprávať, ako zázračne boli chránení, keď medailu s úctou nosili.

Podľa spoľahlivých zázpisov už v prvých

desiatich rokoch rozšírilo sa najmenej 80 miliónov medailí. A koľko vyslyšanií, obrátení sprostredkovala Panna Mária tým, čo ju o to prosili! Ťažko to spočítať. Pre podivuhodné milosti, ktoré ľudia obsiahli touto medailou, nazvali ju „zázračnou“.

POSTOJ RÍMA KU ZÁZRAČNEJ MEDAILE.

Zázračná medaila sa čoskoro stala známu aj v Ríme. Vtedajší pápež, sv. Otec Gregor XVI. nosil medailu na svojom náprsnom kríži. Keď popredný žid Strasburgu, Alfonz Ratisbonu, ktorý sa prostredníctvom zázračnej medaily stal kresťanom, navštívil sv. Otca a spomenul medailu — sv. Otec, ukážuc mu svoju, povedal „Aj ja si ju vysoko vážim.“

Roku 1849 vyjadril sa sv. Otec o medaile takto: „Tak, ako slávime sviatok Panny Márie Karmelskej, sviatok Kráľovnej najsvätejšieho ruženca, sluší sa, aby sa Cirkev ukázala povďačnou ku najsvätejšej Panne aj za zázračnú medailu a oslávila jej pamiatku.“ A ustanovil, aby každoročne 27. novembra bol zasvätený sviatok Nepoškvrnenej Panny zázračnej medaily u misionárov a milosrdných sestier sv. Vincenta.

Sv. Otec Lev XIII. reskriptom zo dňa 19. apríla 1894 urobil zázračnú medailu rovno-

cennou so škapuliarom a dovolil, aby misijní kňazi sv. Vincenta podávali medailu veri-
ciacim na spôsob škapuliara. Nakoľko si ctíl
pápež Lev XIII. Pannu Máriu zázračnej me-
dailly, dokázal i tým, že z vďačnosti za pre-
mnohé milosti dňa 27. júla 1897 v kaplnke
materinca milosrdných sestier v Paríži dal
korunovať sochu Panny Márie zázračnej me-
dailly zlatou korunou.

K aprobovaníu medailly slúži aj tá skutoč-
nosť, že posolkyňa Panny Márie, Katarína
Labouré, bola dňa 28. mája 1933 vyhlásená
za blahoslavenú a 28. júla 1947 za svätú.

Aký postoj zaujali k medaile svätci? Spo-
menieme aspoň sv. Jána Vianneya. Keď sa
dozvedel o zjavení, ihneď dal zhotoviť veľkú
pozlátenú sochu Panny Márie podľa vzoru,
ako sa zjavila blah. sestre Kataríne, a po-
stavil ju do kaplnky svojho farského chrá-
mu. Tu zavätil Panne Márii všetkých svojich
farníkov. Na hrudi sochy dal zhotoviť strie-
borné srdce, do ktorého vložil napísané me-
ná všetkých svojich farníkov. Dal svojich
farníkov do výbornej opatery, čo dokazuje
krásne prekvitajúci náboženský život pred-
tým spustlej a zanedbanej farnosti. Stala sa
totiž vzorom a nemala páru na svete.

Uvedieme ešte niekoľko milostí, zprostred-
kovaných zázračnou medailou.

Sv. Katarína Labouré, posolkyňa Panny Márie
Zázračnej medaily.

ZÁZRAČNÉ OBRÁTENIE ŽIDA.

Alfonz Ratisbonne, vzdelaný, bohatý mladík z poprednej židovskej rodiny v Strasburgu, cestujúc na východ, chcel sa aspoň za krátky čas zdržať aj v Ríme. Brat jeho priateľa, barón Bussiére, ktorého v Ríme navštívil, prišiel na myšlienku, že sa pokúsi obrátiť tohoto zatvrdlivého Žida pomocou zázračnej medaily. Keď sa s Ratisbonnom rozprával, spomenul mu medailu a prosil ho, aby ju prijal na pamiatku. Ratisbonne ju prijal len zo zdvorilosti. Sľúbil tiež iba zo sľútnosti, aby baróna neurazil zjavným odporom, že denne bude odriekať modlitbu: „Rozpamätaj sa, ó, najláskavejšia Panna...“ Dňa 20. januára v istej záležitosti musel barón Bussiére navštíviť kláštor pri kostole sv. Ondreja delle Fratte, Ratisbonne povedal, že si zatiaľ prezrie kostol. S tým sa rozišli. Barón vošiel do kláštora, Ratisbonne do kostola. Ako sa tak obzerá po kostole, zbadá, že z postrannej kaplnky vychádza zvláštna žiara. Vojde ta a s úžasom vidí nad oltárom stáť Nepoškvrnenú Matku Božiu v záplave svetla. Bola celkom taká, ako je znázornená na medaile. Pokynula mu, aby si kľakol. Keď to urobil, v tom okamihu zmizly v ňom všetky predsudky proti katolíckemu náboženstvu a všet-

ky pravdy katolíckej viery zažiarili v jeho mysli plným svetlom. O chvíľku, keď nebeské zjavenie zmizlo, Ratisbonne vstal celkom premenený. Keď sa jeho priateľ vrátil z kláštora, našiel ho na kolenách, chvejúceho sa a dojatého. So slzami v očiach rozprával, čo sa mu prihodilo. Prehlásil, že sa hneď chce dať pokrstiť. Po náležitom preskúmaní jeho záračného obrátenia, prijal sv. krst a neskôršie sa stal kňazom a pracoval na obrátení židov. Žil ešte mnoho rokov v Jeruzaleme a zomrel ako svätec. Jeho náhle obrátenie vyvolalo i pozornosť Sv. stolice. Dala jeho konverziu úradne vyšetriť, a vydala o ňom dekrét tohto znenia:

„Jeho Eminencia, vysokodôstojný kardinál Patrizi, generálny pápežský vikár osvedčuje, že zázrak, ktorý dobrotivý Boh vykonal na prímluvu Nepoškvrnenej Matky Božej: náhle a dokonalé obrátenie Ratisbonna zo židovskej viery, je pravdivou udalosťou a skutočne sa stal.“

V NAJVÄČŠEJ NÚDZI.

V zadunajskom meste sa r. 1933 stalo toto: Dievča z Družiny Mariánskych dietok prinieslo milosrdným sestrám zpravu, že v akejsi napolo zrútenej maštali na pokraji mesta

našlo ležať veľmi chorú, opustenú ženu. Jedna sestra sa hneď vybrala k nej i s dievčatom. Vzala potraviny, bielizeň a nezabudla vziať ani zázračnú medailu. Cestou sa modlíla ruženec za opustenú. Dievča malo pravdu. Našly na slame ležať v handrách zamotanú ženu. Sotva zazrela sestru, zlostne vykrikla: „Choďte preč! Kto vás sem volal! Ja nepotrebujem vášho Boha!“ Milosrdná sestra ako by to nebola počula, prívetivo sa jej prihovárala. To ju ešte viac rozzúrilo: „Už som vám povedala, nechajte ma! Však ja už len dajako zdochnem. Keď prídem aj do pekla, zato nič: vydržali to druhí, vydržím to aj ja!“ A odvrátila sa. Sestra trochu odstúpila a za chvíľu sa modlila. Nemocná sa zrazu obzrie a udivene povie: „Ešte ste tu? Nuž, a kto vás sem poslal? Prečo ste prišli?“ — „Aby sme vám pomohly, milá tetuška, preto sme sem prišli. Svätá Panna nás sem poslala!“ Nemocná žena trochu zjemnela, ale medailu prijať ešte nechcela. Spolu s devou upravila sestra chorej lôžko, daly jej čisté bielizeň i trochu jedla. Chorá sa nevedela vynadiť. Keď jej potom na rozlúčku podaly aj medailu, ochotne si ju dala zavesiť na krk. Sestra zostala ešte s nemocnou a spomínala jej, ako by si mohla dať aj dušu do poriadku. Keď prišla reč na spoveď, chorá po-

vedala: „Ak poznáte takého kňaza, ktorý mi všetky hriechy odpustí, zavolajte ho, lebo ja som veľká hriešnica. Medzi tým sa sestra dozvedela, že nemocná je svokrou majiteľa blízkeho domu. Ihneď išla k nemu a vymohla, aby chorú vzal do domu. Preniesli ju do čistej riadnej izby. Tu bola zaopatrená svätými sviatosťami. Na druhý deň, keď išla sestra chorú pozrieť, našla ju už zasa v maštali. Nevďačný a neľudský zať dal ju tak vyniesť. Ona však, odovzdaná do vôle božej, odpoludnia tíško v Pánu usnula.

ZO SLOVENSKA.

Do interného oddelenia našej nemocnice doviezli ťažko chorého akademika. Hneď na začiatku sme zbadali, že chorý mladík je neverec. Keď sa dostavily bolesti, rúhal sa Bohu tak, že to bolo hrozné počúvať. Sestrička, ktorá ho ošetrovala, usilovala sa ho všemožne utíšiť. Na jej otázku, prečo sa Bohu tak rúha, odpovedal: „Čo ťa do toho?“ „Ja som bez vyznania. V žiadneho Boha neverím. Všetko, čo je, stalo sa silou prírody; reči o Bohu sú bájky!“ Takéto reči vychádzaly z jeho úst vždy, kedykoľvek ich len otvoril. Jeho zdravotný stav sa nezlepšoval. Vyšetrovaním sa zistilo, že má nevyliciteľnú cho-

robu Iadvín, preto sme sa tým viac snažily zaistiť mu uzdravenie duše. Začaly sme sa vrúcne utiekať k Nepoškvrnenej Panne za jeho obrátenie.

Sestrička mu spomenula, aby sa utiekal aspoň k Panne Márii. Panna Mária dala nám medailu a kto ju nosí, tomu ona pomôže. Počúval pozorne a zdalo sa, že odbila hodina milosti. Ale, keď mu sestrička podávala medailu, odmietol ju s poznámkou: „Nechcem od vás nič, neverím ničomu!“ Zdvojnásobnily sme svoje modlitby a medailu sme mu nebadane dali pod hlavnicu. Potom prišli na chorého hrozné bolesti. „Pomáhajte mi teraz, vy, keď ste Kristova nevesta. Teraz nech mi pomôže ten váš Boh!“ volal na sestričku. Sestrička ho utišovala a podávala mu znovu medailu. Vzal ju do ruky a zahodil zlostne do kúta, volajúc: „Tam máte váš pliešok! A practe sa mi z očí, vy škriatok!“ Sestrička s veľkým bolesťou v duši odnášala zneuctenú medailu. Nestrácaly sme však nádej. Konечно nadišiel deň milosti. Bolo to 15. októbra. Lekári oznámili chorému, že jeho stav je vážny, ale koniec príde pravdepodobne až o dlhší čas. Ako nevyliciteľne chorý mal byť prepustený z nemocnice. Sestričku poprosil, aby skôr než odíde, zavolala mu kňaza. Celkom sa premenil a podľa vlastného priznania,

nikdy sa ešte necítil takým blaženým, ako teraz. Medailu, ktorú bol odhodil, bral teraz zbožne do rúk a bozkával ju. Dal si ju zavesiť na krk a hovoril: „Nechám si ju. Nech každý vidí moju premenu.“

PANNA MÁRIA EŠTE AJ TERAZ POMÁHA SVOJOU ZÁZRAČNOU MEDAILOU.

K milosrdnej sestre sv. Vincenta pripojila sa pri cestovaní istá pani zo Slovenska. Rozprávala jej, že odchádza k svojim príbuzným do Holandska. Sestrička jej dala na rozlúčku niekoľko zázračných medailí.

Neskôr, už z Holandska, napísala pani spomenutej sestre o zázračných účinkoch darovaných medailí.

„Jeden z agnuskov som dala istej svojej nešťastnej tetke, ktorej 84-ročný manžel ťažko ochorel. Lekári, pre vysoký vek chorého, vzdali sa nádeje na jeho vyliečenie. Položila som mu medailu pod podúšku a dnes už zdravý, kráča strýc po chodníkoch blízkych hôr.

Druhý agnuštek som dala svojej švagrinej, ktorá je v matrike evanjelička, ale v skutočnosti ničomu neverí. Prosila som, aby ho prijala len ako pamiatku. Nosí ho stále. Od toho času sa s ňou stala nápadná zmena: prosila ma, aby som ju naučila našim modlitbám;

modlievala sa z našej modlitebnej knižky. Slúbila, že keď ju Pán Boh dieťaťom obdará, dá ho katolícky pokrstiť a vychovať; ba aj sama prijme katolícku vieru.

Kúpila si sošku Panny Márie a k jej úcte zapáli každú sobotu kahanček.

Tretí agnuštek dostal môj brat, ktorý je úradníkom pri protestantskom kráľovskom dvore v Holandsku. S istým starým kniežatom je ustavične na cestách po mori. Zažili už mnoho búrok, ale odkedy má pri sebe zázračnú medailu (je tomu päť mesiacov), nič sa im nestalo, hoci pred nimi tonú lode v zúriacom víchri. Starý knieža sa vyslovil: „Začínam veriť v ten váš pliešok...“

Štvrtý agnuštek som si nechala pre seba. Prišla ku mne — (vlastne ju ku mne poslali) — mladá cudzinka, voľakedy zámožná, teraz bez práce, biedne živoriaca a bez viery. Vo svojom zúfalstve sa už dva razy pokúsila o samovraždu... S posmechom a iróniou prijala otázku, či sa modlieva... Rozpovedala som jej svoj život. Nevedela si predstaviť, ako som mohla všetko prežiť a nezúfať. Povedala som jej, čo bolo mojou ochranou: „Maris Stella“, nebeská Matička. Zriekla som sa posledného agnuska a ponúkla som ho jej, — prijala ho. Po týždni prišla ďakovať. Dostala prácu; je spokojná a blažená...“

POMOC V HODINE SMRTI.

(Podľa listu istého kňaza.)

Udalosť v roku 1940.

Bol som volaný do filiálky k umierajúcej žene. Mal som práve hodinu náboženstva v tamojšej škole. Vošiel som do domu umierajúcej. 87-ročná žena skonávala. Držala v ruke hromničku. Plná izba žien; modlily sa ruženec. Videl som, že nemôžem už nič robiť, keďže umierajúca bola v bezvedomí. Posledné pomazanie som jej udelil asi pred dvoma týždňami, vtedy sa aj vyspovedala. Klakol som si teda k posteli a odriekal modlitbu umierajúcich. Potom som jej dal rozhrášenie a pokropil ju svätenou vodou.

Potom som v tom istom dome vyspovedal a dal prijímať aj jej sestre, tiež starej žene. Miništrant zacengal trikrát, ale umierajúca neprejavovala známky vedomia. Keď som dával sv. prijímanie jej sestre, prial som si, aby umierajúca mohla aspoň duchovne prijať Pána Ježiša v poslednom smrteľnom boji. Veľmi sa trápila: ústa jej krívilo, oči mala vpadlé, meravé.

Vrátil som sa do školy. Rozdával som deťkam zázračnú medailu. Zavolať som chlapca z triedy a prosil, aby zanesol me-

dailu umierajúcej; nech jej ju domáci položia na srdce, aby jej Panna Mária pomohla šťastne dokonat. Že by umierajúca prišla ešte k sebe, o tom som silne pochyboval.

Asi o dve minúty, ako šialená, vbehla do školy žena a oznamovala: „Pán kaplán, len čo sme jej položili medailu na srdce, prišla k sebe a prosila si sv. prijímanie.“ Až ma zamrzilo! Učiteľ sa zasmial, veď pred chvíľou sme tam boli a starenka skonávala.

Bežal som teda do kostola pre Pána Ježiša a natešený som vkročil do izby umierajúcej. A hľa, umierajúca radostne prozerala na mňa. Pýtam sa: „Chcete prijímať?“ — „Áno!“ hovorí. Žena prijala sv. Hostiu, hočí predtým už tri dni nemohla ničoho prehltnúť. Ba mohla sa aj vody napiť. Potom som sa ešte s ňou pomodlil.

Dojatý odchádzam zasa do školy. O pár minút počuť umieračik, — skonala.

PÔSOBNIE ZÁZRAČNEJ MEDAILY.

Cez nočnú službu vstúpila sestra ošetrovateľka do nemocničnej siene. Okolo 9. hodiny začal istý 66-ročný pacient veľmi bezbožne rozprávať, človek nemá vraj dušu, zhyne ako zviera atď. Sestra sa celkom zhrozila, počujúc také bohorúhavé reči. Aj ostat-

ní pacienti boli zarazení. Opýtala sa ho, kedy sa spovedal naposledy. Odpovedal, že už 43 rokov sa nespovedal. Pochopila, prečo tak pohoršlivo rozpráva. Začala mu prívetivo hovoriť o sv. spovedi. To ho však ešte viac rozúrilo, nadávky sa mu sypaly z úst, najmä na kňazov. Tu sestre napadlo, že má pri sebe zázračnú medailu. Vduchu vrúcne zaprosila Nepoškvrnenú Matku, aby pomohla tejto úbohej zaslepanej duši, žeby smierená s Bohom opustila nemocnicu. Medailu priviazala na šnúročku a priblížila sa k chorému. Udivený sa na ňu pozrel, čo s tým chce. Medailu mu priložila k ústam, aby ju bozkal a v duši naliehavo prosila vrúcne odriekajúc povzdych: „Bez poškrvny počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame!“ — A hľa, chorý pobožkal medailu a opakoval i povzdych. Od tej chvíle sa celkom zmenilo chovanie pacienta. Už viac nevypustil z úst bezbožného slova a bol ochotný i vyspovedať sa.

Druhého dňa, po dobre odbavenej sv. spovedi, prijal do svojho kajúcnosťou očisteného srdca Pána Ježiša, po 43. rokoch. Nepoškvrnená Matka Božia pomohla. Buď jej za to večná vďaka a chvála!

ZÁZRAČNÉ UZDRAVENIE.

Na detskú kliniku v Bratislave priniesli rodičia 12. I. 1941 svoje ťažko choré 7 mesačné dieťa. Malo chrípku, zápal pľúc a silný črevný i žalúdočný katar. Lekári sa všemožne snažili, aby dieťa uzdravili, no, ich snaha bola bezvýsledná. Milosrdná sestra, ktorá riadením Božej Prozreteľnosti, bola práve tam prítomná, dala dieťaťu i plačúcim rodičom zázračnú medailu a vyzvala ich, aby sa s dôverou obrátili o pomoc k Panne Márii zázračnej medaily. — Medailu s dôverou prijala aj teta malého chorého.

Páni lekári, lekárky a tam zamestnané sestričky navštevovali chlapčeka so slovami: „Petrik, čo ťa tak pomaly odoberáš?“ Jeho stav bol beznádejný, lebo pri výplachoch žalúdka vychádzaly už z neho rozložené vnútornosti. Celý bol modrý, bruško nafúknuté, veľké a tvrdé, končatiny studené, oči vôbec nefixovali, žiadnu potravu neprijímal. Všetci sa vyslovili, že je to zvláštny prípad. Milosrdné sestry horlivo povzbudzovaly rodičov, aby sa modlili. Ich dôvera bola odmenená. Po tejto ťažkej chorobe, trvajúcej vyše mesiaca, zdravotný stav sa denne zlepšoval a dieťa je už teraz úplne zdravé. Rodičia

s láskou ďakujú za to Panne Márii zázračnej medaily.

* * *

Prvý spisok o zázračnej medaile v slovenskej reči vyšiel na popud istého dp. farára. Takto chcel prejavíť svoju povďačnosť Ne-poškvrnenej, chcel rozširovať jej úctu medzi slovenským ľudom a otvoriť im nový prameň milostí. Veď ich pôsobenie a cenu pocítil on sám, jeho príbuzní a najmä jeho veriaci. Sám píše o veci toto:

Na počiatku novembra r. 1930 som ochorel. Boh ma navštívil ťažkou nervovou chorobou. Asi za dva týždne som ani oka nezažmúril. Mój stav sa stále zhoršoval, preto ma odviezli na kliniku. Ležal som tam za celý mesiac. Trochu sa mi uľahčilo, preto som opustil nemocnicu. Avšak so dňa na deň som sa cítil horšie, opäť som potreboval lekársku pomoc. Do Vianoc som nemohol ani spovedať, ani sv. omšu slúžiť, ani konať nejakú prácu. V nedeľu som horko-ťažko odslúžil sv. omšu. Moji veriaci dva razy odbavovali za mňa novému k Božskému Srdcu. Za ten čas som takmer nič nespal, máločo jedol. Nevýslovné bolesti ma stále trápily. Rodičia a príbuzní vytrvalo sa modlili a prosili spolu so mnou o uzdravenie.

Prišlo mi decembrové číslo časopisu „Posol Božského Srdca“ a v ňom článok o zázračnej medaile. V článku som sa dočítal o milostiach a zázrakoch, ktoré Nepoškvrnená Panna udelila ctiteľom a nositeľom zázračnej medaily. Plný dôvery, že aj mne pomôže, objednal som agnušky a to nielen pre seba, ale aj pre svojich farníkov. Ako som začal nosiť medailu, môj stav sa navidomoči zlepšoval. Noseniu zázračnej medaily a orodovaniu sv. Terezy pripisujem svoje úplné uzdravenie.

ZÁZRAKY PRED SVÄTOREČENÍM.

Dekrét Svätej Kongregácie obradov hovorí o dvoch zázrakoch, potrebných k svätorečeniu:

Prvé zázračné uzdravenie, (predstreté Postulátormi vecí), je uzdravenie Jozefiny Coudret (Kudré). Táto úbohá žena trpela ťažkou asystoliou, sprevádzanou nedostatočnou činnosťou ľadvín. Prípado bol smrteľný a chorá bola aj zaopatrená sviatosťami zomierajúcich. Od 15. do 20. júna 1933 odbovovali pobožnosť, v ktorej vrúcne prosili blahoslavenú Katarínu o prímluvu. Chorá bola úplne vyliečená.

Zázrak uznali a potvrdili nielen dvaja oše-

trujúci lekári, ale aj štyria úradní lekári, ktorých určila Sv. Kongregácia obradov.

Druhým zázrakom bolo uzdravenie sestry Ireny Pascal, Dcéry kresť. Lásky. Trpela na nebezpečné srasty v útrobach. Bola štyri razy operovaná, ale po každej operácii sa choroba ešte zhoršila. Lekári vyniesli nad ňou ortiel smrti. Dňa 21. mája 1937 večer, v šiesty deň novény, chorá tíško zaspala. Na druhý deň sa cítila celkom zdravá a prosila si riadnu stravu. Lekár nenašiel ani stopy po chorobe a od toho času cíti sa sestra Irena znamenite.

Tento zázrak uznali tak úradní lekári Sv. Kongregácie obradov, ako aj domáci ošetrojúci lekári a iní svedkovia.

ÚSMEV S NEBA.

Ním nás obdarila sestra Katarína vo chvíľkach, ktoré predchádzaly jej slávne svätorečenie.

Ide tu o dve skutočné udalosti, ktoré vzbudily rozruch v lekárskom svete a podľa všeobecného zistenia presahujú hranice prírodného poriadku. Udalý sa v nemocnici v Siene (Taliansko). Podávame ich:

„Sestra Colnaghi, predstavená nemocnice bola postihnutá nebezpečnou očnou choro-

bou... Profesor Bencini, riaditeľ očnej kliniky predpísal veľmi dlhú liečbu s neistým výsledkom.

Vtedy nemocná a jej spolusestry obrátili sa o pomoc k nebesiam; začali sa modliť k našej budúcej svätici. Odpoveď nemeškala: už na tretí deň ťažko zasiahnutá sestra Colnaghi cítila sa lepšie a uzdravovanie, čo deň napredovalo, k najväčšej radosťi a údivu zdravotného personálu, ktorý sa už bol vzdal všetkej nádeje.

Druhý prípad je ešte úchvatnejší. Sú tomu asi tri, lebo štyri mesiace, čo na očné oddelenie spomenutého profesora Bencini prišiel 29 ročný Onofrio Galati, pochádzajúci z Palerma (Sicília). Treba poznamenať, že pred svojím príchodom na sienskú kliniku pochodil už všetky chýrečné nemocnice Talianska a poznal všetkých odborníkov. Prešiel klinikami: Rím, Vercelli, Milano, Turín, Genua, Pádua, Bologna; zovšadiaľ odchádzal s osudnou diagnózou: niet pomoci.

Keď nešťastník prišiel do Sieny, jeho očný neduh bol už veľmi pokročilý. Bol už skoro slepý a hoci ho lekári prijali na kliniku, netajili pred ním smutnú skutočnosť, že jeho stav je beznádejný.

Aj to je nutno zdôrazniť, že Galati hneď pri svojom príchode do nemocnice oznámil,

že je presvedčeným ateistom, (neznabohom). Nijako nemohol zniesť prítomnosť sestier, odmietol zásadne každú ich službu a ošetrovateľskú starostlivosť. Sestra toho oddelenia neznechutila sa pre takú maličkosť a pokračovala v jemnom zaobchádzaní s nešťastníkom, ktorý viac postrádal svetlo duchovné, ako telesné.

Po niekoľkých dňoch podaly sestry „skrotenému levovi“ zázračnú medailu. Nebol ňou vôbec nadšený, prijal ju iba zo zdvorilosti. Tým sa však už dostal do rúk Presvätej Panny, ktorá počula vrúcne prosby za chorého. Zrak jeho slabol so dňa na deň.

Zrazu, dňa 23. decembra, bez zvláštnej predohry, Galati si prosil návštevu nemocenského duchovného a vyspovedal sa. Na druhý deň, zrejme dojatý, bol prítomný na sv. omši a prijímal. Vtedy sa mu sestry ponúkli, že s ním odbavia deviatnik k úcte sv. Kataríny Labouré, čo on vďačne prijal. No, prešlo deväť dní a zdravie sa nevrátilo. Jeho duša, milostou Božou preplnená, nežiadala si toho už natoľko, ako jeho prostredie.

S bezhraničnou dôverou pokračovalo sa v modlitbách. A hľa, po troch dňoch, v nedeľu Quinquagesima, keď sv. Cirkev predkladá veriacim udalosť o uzdravení slepého z Jericha, ktosi vykrikol cez sv. omšu: „Vi-

dím!... Vidím!..." Galatiho chcú umlčať. Ten sa chveje od dojatia a uisťuje okolo stojacích, že sa mu prinavrátil zrak. Všetko márne!... Vyvlečú ho z kaplnky. Opojený nesmiernou radosťou, začína menovať všetko, čo okolo seba vidí. „Priateľu môj, oslovuje ho jedna zo sestier, povedzte mi, čo držím v ruke?“ „Krížik vášho ruženca, sestrička...“ chytí ho a vrúcne pobožká.

Zázračná udalosť roznesie sa rýchlo po celej nemocnici. Galatiho vedú pred profesorov a lekárov, ktorí ho podrobia dokonalej skúške. Niet pochybností, mladý slepec nie je už slepý. On, ktorý podľa výroku lekárskej vedy, pre zhubnú tuberkulózu očnému nervu od 47 dní bol už ponorený do úplnej a navždy trvajúcej tmy, znovu nadobudol zrak, vidí jasne, vidí krásny Boží svet.

Profesor Bencini a jeho asistenti vyjadrili sa aj pred novinármi o zaujímavom prípade. Slávny očný odborník považuje za najzaujímavejšiu okolnosť, že veda považovala očnú chorobu Galatiho za zdĺhavý, poldruha roka trvajúci proces, kdežto vyliečenie prišlo zrazu a je takmer úplné. Čo zistila znovu veda a dokonalé preskúmanie, môže sa podať takto: Zrakový nerv vykazuje síce anatomickú nedostatočnosť a je voskovej farby, miesto prirodzenej ružovej, ale zvláštne je, že to ni-

jako neprekáza úkonom zraku, ktorý je u Galatiho normálny.

Novinári neodpustili svoju návštevu ani mladému uzdravenému. Usilovne sa dozvedali na jeho dojmy. Galati, veľmi bledý a slabučký, ale s plápolajúcim plamienkom v uzdravených očiach im odpovedá: „Nemám vám iné čo povedať, pánovia, ako to, aby ste sa snažili veriť v Boha, milovať Ho a slúžiť Mu. Niet na svete človeka, ktorý by vám vedel povedať, aký pokoj zavládol v mojej duši odvtedy, ako som sa k nemu vrátil. Všetko ostatné popri tom, zaberajúc aj moje uzdravenie, je tak málo, oj, tak pramálo!“

„Pán profesor“ — oslovil Benciniho o niekoľko dní neskoršie hlavný chirurg nemocnice, — „čo hovoríte vy na toto uzdravenie vašich dvoch pacientov?“ — „Drahý môj, zázrak, ktorý sa tu udal, je nepopierateľný. Čo sa týka sestry predstavenej, pri zdĺhavom a energickom liečení, možno, lekárska veda by bola niečo docielila. Ona však bola vyliečená bez zásahov. Druhý prípad, ten sa hodne líši od prvého. Mŕtvy ústroj nemôže ožiť bez nadprirodzeného zásahu...“

Toto je svedectvo človeka, ktorý nie je praktickým katolíkom, ale chcel pri tejto príležitosti dokázať, že veda sa pokloní pred vierou. Podal svojmu expacientovi nádherný

kôš s červenými klincami a povedal: „Tieto kvety zanesieš blahoslavenej Kataríne Labouré.“

AKÝ POSTOJ MÁME ZAUJAŤ K ZÁZRAČNEJ MEDAILE.

Rozhodne nie odmietavý. Panna Mária nám sama posielala medailu. Boli by sme nevďačnými dieťkami, keby sme ju nechceli. Sostúpila k nám s neba, upozornila na seba a povzbudila k tomu, aby sme sa k nej z dôverou utiekali; preto nebudeme nedôverčiví, cudzí a chladní voči Nej. Vezmime medailu, ako malú fotografiu našej nebeskej Matky, nosme ju na srdci, s dôverou sa k P. Márii obracajme — Ona nás nikdy nesklame, veď: — „Nikdy nebolo počuť, žeby bola koho opustila, kto sa k Nej s dôverou utieka!... Medaila je zdanlivo maličkosť, ale znamená mnoho: mimoriadnu dôveru v pomoc Matky Božej. A Boh môže a chce použiť maličkých vecí k udeleniu aj veľkých milostí. Boh dal taký zákon, že milosti dostanú len tí, ktorí si o ne prosia. Prikazuje nám: „Pýtajte a dá sa vám.“ (Lk. 11, 9). „Kto prosí, dostane.“ (Lk. 11, 10). Mária nadväzuje na túto našu malú prítulnosť, na nosenie jej medaily, nadväzuje na náš krátku povzdych: „Ó, bez

hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame!" — a pomáha nám, obohacuje nás. Komu je medaila nie ľahostajná, pomôže vždy, len s dôverou prosme!

MODLITBA PRI SVATENÍ A ODOVZDANÍ
MEDAILY.

(Proprium kňazov Misijnej spoločnosti, avšak splnomocnenie svätit' a rozdávať medailu, na spôsob škapuliara, dostane na požiadanie každý kňaz, ktorý o to napíše vdp. vizitátorovi Misijnej spoločnosti na Slovensku. Adresa: Ján Hutýra, C. M. Ladce pri Ilave. Ústredný dom.)

V. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

R. Qui fecit coelum et terram.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

Orémus: Omnipotens et misericors Deus, qui per multiplices Immaculaetae Mariae Virginis a partitiones in terris mirabilia jugiter pro animarum salute operari dignatus es: super hoc numismatis signuam tuam benedictionem benignus infunde, ut pie hoc recolentes at devote gestantes et illius patrocinium sentiant et tuam misericordiam con-

sequantur. Per Christum, Dominum nostrum.
Amen.

(Na toto pokropí medailu svätenou vodou
a hovori, kladúc medailu na plecía):

Accipe sanctum Numisma, gesta fideliter
et digna veneratione proseguere; ut piissima
et immaculata coelorum Domina te protegat
atque defendat; et pietatis suae prodigie re-
novans, quae a Deo suppliciter postulaveris
tibi misericorditer impetret, ut vivens ac
moriens in materno eius amplexu feliciter
requiescas. Amen.

Po rozdaní medailí modlí sa:

Kyrie eleison. Christe eleison. Kyrie eleison.
Pater noster . . . (secreto usque ad).

V. Et ne nos inducas in tentationem.

R. Sed libera nos a malo.

V. Regina sine labe originali concepta.

R. Ora pro nobis.

V. Domina exaudi orationem meam.

R. Et clamor meus ad te veniat,

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

Oremus: Domine Jesu Christe, qui Beatissi-
mam Virginem Mariam Matrem tuam ab ori-
gine immaculatam innumeris miraculis cla-
rescere voluisti; concede, ut eiusdem patra-
cinium semper implorantes, gaudia consequa-

mur aeterna. Qui vivis et regnas in saecula saeculorum. Amen.

ODPUSTKY:

Každý veriaci, ktorý nosí zázračnú medailu, posvätenú splnomocneným kňazom, môže získať tieto odpustky:

A) Plnomocné odpustky: 1 (po hodnom prijatí sv. sviatostí). V deň, keď medailu prijme. 2. Na sviatok zázračnej medaily (27. nov.). 3. Na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie (8. dec.). 4. Na Veľkú noc. 5. Na smrteľnej posteli, keď vysloví skrúšene meno JEŽIŠ.

B) Odpustky 100 dní: 1. Raz za deň, kto sa pomodlí modlitbu: „Ó, Mária, bez hriechu počatá, oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame.“ (15. III. 1894.) 2. Toľko ráz za deň, koľko ráz sa pomodlí túto modlitbičku, ak má na krku riadne prijatú a posvätenú medailu. (6. VI. 1904). 3. Raz cez deň za nosenie medaily.

Poznámka: Komu Panna Mária prostredníctvom zázračnej medaily pomôže, prosby vyslyší, od nešťastia zachráni, alebo inú milosť udelí, nech o tom láskave podá zpravu na túto adresu: Ústredný dom Milosrdných sestier sv. Vincenta LADCE.

UPOZORNENIE: Prehlasujeme, že slovám „zázrak“, „zázračné uzdravenie“, nadprirodzená pomoc“ a pod. prikladáme len ľudskú vieru a v smysle dekrétu pápeža Urbana VIII. podrobujeme sa úplne súdu Cirkvi.